

တကယ်လုပ်လျှင် အဟုတ်ဖြစ်စေနိုင်သည့်

သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက်

သောချက်များ

နန္ဒာမိုးကြယ်

■ နှစ်စဉ်
၂၀၁၂

ရှေ့ပြေးစကား

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ခန့်ဆီက အပျိုမ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် တစ်နှစ်ကျော်မျှ လစဉ်ဆက် တိုက် အခန်းဆက်ဆောင်းပါးရေးခဲ့ဖူး၏။

ထိုအခန်းဆက်က 'ဆေးပညာမညာပေးတက် ကျမ်းအမျိုးအစားဖြစ်ပြီး အမည်မှာ 'လက် တစ်ကမ်းမှ တက်လမ်းများ' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က မြန်မာ့အသံ၊ ရေဒီယို၊ ဖတ်စရာ မှတ်စရာအခန်းမှ လည်း ထုတ်လွှင့်ခြင်းခံရဖူး၏။ ထိုအခန်းဆက် စာမူအား စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် စာပေတိုက် တစ်ခုက ယူလိုက်၏။ ၎င်းစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တို့ ၏ အနောက်ဘက်စာများ ၌ လည်း အဆိုပါ စာအုပ်ထွက်ရှိတော့မည်ဟု ကြော်ငြာထားပါသေး၏။

သို့သော် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လေသည် မသိ။

ထိုစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေသူသည် လူလည်း ပျောက်၊ မိမိ၏ စာမူ (ကွန်ပျူတာစာစီပြီး)လည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား၏။ မိမိ၌ အပိုကော်ပီထားခဲ့ပါက ပြဿနာမရှိ။ ယခုတော့ ယုံမှတ်၍ ပုံအပ်ခဲ့သည့် အတွက် သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာဟူ၍ သဘောထားရပေတော့မည်။ သည်ကတည်းက တက်ကျမ်းစာတွေ မရေးချင်တော့ မရေးဖြစ်တော့။

ယခုတော့... ပစ္စုပ္ပန်မြင်တွေ့ရနေသည့် လူငယ်တွေကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲက ရေးချင်လာသည် ။ နောင်တစ်ချိန် လူကြီးဖြစ်လာကြမည့် သူ၊ အ

နာဂတ်ကို စိုးပိုင်ကြမည့် သူများအား တိုးတက်စေချင်၊ အောင်မြင်စေချင်
နိ၊ ကြီးပွားစေချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒတို့ မှာ ဆီးမနိုင်၊ တားမရ။ သည့် အတွက်ကြောင့် လည်း စေတနာတစ်ခုတည်းကိုသာ အရင်းခံလျက် အောင်မြင်ခြင်းအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေ မည့် သော့ချက်ကလေးများကို လေ့လာရှာဖွေစုဆောင်းလျက် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

အောင်မြင်ကြပါစေ

နန္ဒာမိုးကြယ်

(၂၃-၉-၂၀၁၂)

တစ်ခုတည်းသော ဦးတည်ချက်

နောင်တော်စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဩဝါဒစကားဆိုခဲ့ဖူးသည်

။

"ငါ့ညီ... မင်းဘဝမှာ မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ ဖြစ်ချင်တာကို အသေအချာစဉ်းစား၊ စဉ်းစား ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ အဲသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ဘယ်အကြောင်းကိစ္စနဲ့ မှ ယိမ်းယိုင်မသွားပါနဲ့ ။ ဖြစ်ချင် တာ သေချာပြီဆိုရင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဦးတည်ချက်တစ်ခုတည်းပဲ ထားရမယ်။ ဟိုလူပြော... ဟုတ်နိုး၊ သည် လူပြော... ဟုတ်နိုးဆိုရင် သွားပြီသာ မှတ်တော့" တဲ့ ။

စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့ သည် စကားက သွေးထွက်အောင် မှန်လှချေ၏။ မိမိ၏ ဖြတ်သန်းမှု ကာလတစ်လျှောက်၌ ဟိုနေရာစပ်စပ်၊ သည်နေရာစပ်စပ်၊ ဟိုနေရာဝင်လုပ်လိုက်၊ သည် နေရာဝင်လုပ် လိုက်နှင့် ဦးတည်ချက်ဝေဝါး၊ ထွေပြားနေသူတွေကို တွေ့ခဲ့ရဖူးသည် ။ ထိုသူတို့ မှာ ချွန်ထွက်သွားလေ့ မရှိ။ အောင်မြင်မှုတွေမှာ လည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်

။

မိမိတို့ တက္ကသိုလ် စာသင်သားဘဝတုန်းကလည်း သည် လိုလွဲချော်သည့် ဖြစ်ရပ် သာဓကတွေ ကို တွေ့ဖူးသည် ။ အရောင်းအဝယ်၊ ကုန်သွ

ယံမှုအပေါ် ဝါသနာပါသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်။ အမှန်တကယ် သူ ရွေးချယ်တက်သင့်သည် က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စာပေ သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ဝါသနာထုံသော မိမိအား ခင်မင်မှုကို အကြောင်းပြု၍ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မတက်ဘဲ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်တက်ကာ မိမိယူသော မြန်မာစာဘာသာရပ်ကို လိုက်ယူ သည် ။ စာဖတ်ဝါသနာမပါ။ ကဗျာမပြောနှင့် ခေတ်ကာလပေါ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တလေမျှကိုပင်လျှင် ခံစားဖတ်ရှုခြင်းမရှိသော သူ့အဖို့ စာသင်နှစ်တွေကုန်ဆုံးတော့ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရိုးရိုးကလေးတစ်ခုသာ ပိုက် သွားနိုင်ခဲ့သည် ။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာခဲ့။ တကယ်ဆိုလျှင် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သာ သူတက်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါက ထူးချွန်ကောင်း ထူးချွန်လာနိုင်သည် ။ သို့တည်းမဟုတ် သူ ကျင်လည် ကျက် စားမည့် စီးပွားရေးဝန်းကျင်နယ်ပယ်၌ အောင်မြင်မှုရမှာ သေချာသည် ။

လူတိုင်း လူတိုင်းတွင် မမြင်နိုင်သော စွမ်းအားများ ရှိကြ၏။ သည် စွမ်းအားများကို ခိုင်ခိုင် မာမာ ချမှတ်ထားသည့် ဦးတည်ချက်တစ်ခုတည်းနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက အောင်မြင်မှုရလိမ့်မည်မှာ အသေအချာပင်။

ဦးတည်ချက်တစ်ခုတည်း မရှိသူ၊ တစ်သမတ်တည်းမရှိသူအဖို့ အောင်မြင်မှုဟူသည် နီးမလို လိုနှင့် ဝေးတတ်စမြဲဖြစ်သည် ။ စွမ်းအင်တို့ စုစည်းမှုမရှိဘဲ ပြန့်ကျဲနေပါက အာရုံစူးစိုက်မှုတို့ မှာ လည်း ပျက်ပြားတတ်သည် သာပင်။

လူအချို့သည် တစ်ခုမကောင်း၊ တစ်ခုပြောင်းတတ်ကြသည် ။ ထိုသူတို့ အဖို့ နဂိုမူလကတည်း က ဦးတည်ချက်တစ်ခုတည်း ထားရှိခြင်းမဟုတ်သည့် အတွက် ဟိုပြောင်း၊ သည် ပြောင်းလုပ်နေကြ ခြင်းဖြစ်ပေရာ အောင်မြင်မှုဟူသည် မှာ လည်း အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေတတ်ပေသ

ည် ။ တစ်ခု မကောင်း၍ တစ်ခုပြောင်းလိုက်သည့် အတွက် အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရ၏။ ပြောင်းလိုက်သောတစ်ခုအတွက် လည်း အချိန်တွေပေးရဦး တော့မည်။ အခြေအနေကို ကနဦးမှ စရသည့် အတွက် ရလဒ်အဖြေမှာ လည်း အောင်မြင်မည် မအောင်မြင်မည် မသေချာပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဘဝ၌ မိမိရည်မှန်းရာသို့ ရောက်ရှိအောင်မြင်လိုသူအဖို့ တစ်ခုတည်းသော ဦးတည် ချက်ကို ချမှတ်လျက် ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း အတိုင်း အာရုံစူးစိုက်ကာ လှေခွက်ချည်းကျန် အလံ မလှဲစတမ်း စိတ်ဓာတ်ကို ထားရပေလိမ့်မည်။

ယနေ့လက်ရှိ အောင်မြင်နေကြသူတို့ ကို လေ့လာဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် စိုက်ကော်၍ ချုံပေါ်သို့ ရောက်ကြခြင်းမဟုတ်။ ‘ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင် ဖျားရောက်’ ဆိုသော စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် လောကဓံ ကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ လုံ့လအားထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သာဖြစ်ပေ၏။

အလေးအနက်ထားပါ သွေးပျက်မသွားပါနဲ့

ဘဝဟူသည် အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ပြီး ကွယ်လွန်ချိန်အထိဟု အချို့က ဆိုကြ၏။ အချို့ကလည်း ဘဝဟူသည် လောကဓံနှင့် စီးချင်းထိုးခြင်းဟူ၍ လည်း ကဗျာဆန်ဆန် ပြောကြ၏။ အချို့ကလည်း ဘဝဟူသည် တိုက်ပွဲဟူ၍ လည်း ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုကြ၏။ သူ့အမြင်နှင့် သူ၊ သူ့ဒဿနနှင့် သူ မှန် ကန်ကောင်း မှန်ကန်နေပေလိမ့်မည်။

ဘဝတစ်ခုဖြစ်တည်လာလျှင် အောင်မြင်စွာတည်ဆောက်နိုင်ဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။ ဘဝ၌ အောင်မြင်နေသူတို့ကို လေ့လာကြည့်လျှင် သွေးကြောင်၍ ဘေးရှောင်နေသူများ မဟုတ်ကြ။ သွေးပျက်၍ ဘေးထွက်နေသူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့သည် ဘဝတစ်ခုကို အလေးအနက်ထားကာ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်နေကြသည်။ ။

သူတို့မှာ ဦးတည်ချက်ရှိသည်။ ။

ရည်ရွယ်ထားသော ပန်းတိုင်ရှိသည်။ ။

သူတို့၌ ရှိသော ဦးတည်ချက်ကို သံမှိုစွဲလျက် ရည်ရွယ်ထားသော ပန်းတိုင်ရှိရာထံ လျှောက် လှမ်းကြသော်လည်း မည်သို့သောအခါမျှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေခဲ့ကြ။ မပြောမဆိုခဲ့ကြ။ မလုပ်မကိုင်ခဲ့ကြ။ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများကို လျစ်လျူရှုခြင်း မပြုဘဲ အလေးအနက်ထားလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဓမ္မပဒ္ဒမ္မ မဂ္ဂဝဂ်လာ ပေါဋ္ဌိလမထေရ်ဆိုလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင်သော မထေရ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် အားထုတ်ခြင်းမပြုဘဲ ပညာမာန် ယစ်နေသူ ဖြစ်၏။ သည့် အတွက် ဂေါတမဘုရားရှင်က ပေါဋ္ဌိလမထေရ်ကို မြင်လေတိုင်း ‘အချည်းနှီး ပေါဋ္ဌိလ... အချည်းနှီး ပေါဋ္ဌိလ’ ဟူ၍ ပင် စကားချီလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ကြားရဖန်များ သည့် အခါ ထိတ်လန့်လာခဲ့၏။

"ငါဟာ... အဋ္ဌကထာနဲ့ တကွ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင်သူဖြစ်ပေတယ်။ ရဟန်းငါး ရာတို့ကိုလည်း သင်ကြားပို့ချပေးနေတဲ့ သူ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်က ငါနဲ့ တွေ့ဆုံလေတိုင်း ‘အချည်းနှီး ပေါဋ္ဌိလ’ လို့ ပဲ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ငါ့အနေနဲ့ ရဟန်းကိစ္စ မပြီးသေးလို့ ပဲ"

သည် သို့တွေးတော ဆင်ခြင်မိပြီးသည့် နောက် တောထွက်ခဲ့လေ၏။
တောကျောင်း၌ ရှိကြ ကုန်သော မထေရ်ကြီးများ ထံ တပည့်ခံ၏။ မထေ
ရ်ကြီးတို့ က လက်မခံဘဲ တစ်ပါး...တစ်ပါးစီ စေ လွှတ်ရင်းက နောက်
ဆုံး ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေငယ်လေးထံ ရောက်လာခဲ့၏။

စင်စစ် မိမိက မထေရ်ကြီး။ သူက သာမဏေငယ်။

သို့ရာတွင် သူသည် သွေးမပျက်ခဲ့။ အလေးအနက်ထားကာ သာမ
ဏေငယ်ကလေးကိုပင် ခြေ သုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလျက် တပည့်ခံခဲ့၏
။ (စင်စစ် သာမဏေငယ်လေးမှာ အရဟတ္တဖိုလ် ဆိုက် နေပြီးသား ဖြစ်
၏) သာမဏေငယ်လေးက ခိုင်းစေသမျှကို ကျိုးနွံစွာ လုပ်ဆောင်၏။ သူ
အတွက် ဦး တည်ချက်လည်း ထားရှိပြီး ဖြစ်၏။ ရည်မှန်းရာပန်းတိုင်လ
ည်း ရှိနေပြီး ဖြစ်၏။ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ ရာ အလေးအနက်ထား၏။

ဤတွင် သာမဏေငယ်လေး ဥပမာပြသော ဖွတ်တောင်ပို့ကို
ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်ကာ မနောဒွါရ မှ အပ စက္ခုဒွါရ၊ သောတဒွါရ၊
ဃနာဒွါရ၊ ဇိဝှာဒွါရ၊ ကာယဒွါရ... စသည့် ငါးဒွါရတို့ ကိုပိတ်၍ မနော
ဒွါရ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းဖြင့် ပန်းတိုင်ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆို
က်ရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ လော။

သို့ဖြစ်၍ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်လိုသူတိုင်းအဖို့ အရာရာကို ဥပေ
က္ခာမထားဘဲ အလေး အနက်ရှိဖို့ လိုအပ်လှပါ၏။

ဘယ်အရပ်မှာ နေရမလဲ

မိမိဘဝမှာ အောင်မြင်၊ တိုးတက်၊ ကြီးပွားချမ်းသာလိုကြသူများ အနေဖြင့် ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။ သည့် အတွက် 'လူမှန် နေရာမှန်' ဆိုသည့် စကားပေါ် ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဂေါတမဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသည့် မင်္ဂလသုတ်တော်တွင် ...

"ပတိရူပ ဒေသ ဝါသောစ၊

ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ"

ဟု တွေ့ရှိရသည် ။ ဆိုလိုရင်းအနက်ကား...

"သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေရခြင်းသည် မြတ်သောမင်္ဂလာမည်၏ " ဟူ၍ ဖြစ် လေ၏။

အောင်မြင်လိုသူ၊ ကြီးပွားချမ်းသာလိုသူတို့ အဖို့ မိမိတို့ နေထိုင်သင့်၊ နေထိုင်အပ်သော အရပ် ဒေသတို့ ကို ရွေးချယ်နေထိုင်တတ်ကြဖို့ လိုပေ၏။ ဘုရားဟောနိပါတ်တော်တစ်ခု၌ ဘီလုံးငှက်ငယ် သည် မိမိနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနေရာ၌ မနေမိသည့် အတွက် စွန်ရဲ၏ ထိုးသုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ ၏။ ထိုအခါ ဘီလုံးငှက်ငယ်က...

"ငါ့အရပ်မဟုတ်၍ စွန်ရဲ၏ ထိုးသုတ်ခြင်းကို ခံရ၏။ ငါ့အရပ်ဖြစ်ပါမူ ထိုးသုတ်နိုင်လိမ့် မဟုတ်"

ဟု ဆို၏။ စွန်ရဲလည်း ထိုစကားကို ကြားသည့် အခါ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဘီလုံးငှက်ငယ်၏ အရပ် ဖြစ်သော ထွန်စာခဲများ ရှိရာ လယ်ကွင်းပြင်သို့ လွှတ်ပေး၏။ ဘီလုံးငှက်ငယ်လည်း သင့်တင့်လျောက် ပတ်သည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျစ်စာခဲပေါ်တက်၍ စိန်ခေါ်၏။ စွန်ရဲလည်း မ

လောက်လေး မလောက်စားက စိန်ခေါ်သည် ဟု ဆိုကာ ကောင်းကင်ထက်မှ တစ်ရှိန်ထိုးဆင်းလျက် ဘီလုံးငှက်ငယ် ကို သုတ်၏။ ဤတွင် ဘီလုံးငှက်ငယ်လည်း မြေစာအတွင်းသို့ဝင်ကာ ပုန်းအောင်းလေတော့၏။ ထို အခါ မြေကျစ်စာခဲနှင့် စွန်ရဲ၏ ရင်ဘတ်တို့ မှာ ပြင်းစွာရိုက်ခတ်မိလေ၏။ ထို့နောက် စွန်ရဲလည်း ကောင်းကင်ထက်ပျံတက်၏။ ဘီလုံးငှက်လည်း ကျစ်စာခဲပေါ် ပြန်တက်ပြီး စိန်ခေါ်လေ၏။ စွန်ရဲ လည်း ထိုးဆင်း၏။ ဘီလုံးငှက်လည်း မြေအောက်သို့ ဝင်ပုန်း၏။ စွန်ရဲ၏ ရင်ဘတ်နှင့် မြေစာခဲတို့ ပြင်းစွာရိုက်ခတ်မိ၏။ ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြုသည် ရှိသော် စွန်ရဲလည်း ရင်ကွဲ၍ သေပွဲဝင်ခဲ့ရ ၏။

သည် သာဓကကိုကြည့်လျှင် ဘီလုံးငှက်ငယ်သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေထိုင် ၍ ဖြစ်ပေသည် ။

သင့်တင့်လျောက်ပတ်ခြင်းမရှိ။ မနေသင့်၊ မထိုင်သင့်သောအရပ်၌ နေထိုင်မိသူတို့ အဖို့ ကြီး ပွား အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့ ရာ ဝေးစွာ၊ ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ရလေသော အဖြစ်အပျက် သာဓကတွေဆို သည် မှာ မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အများကြီးဖြစ်လေသည် ။

စာပေသမားတစ်ယောက်အဖို့ ၎င်းအတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနေရာမှာ စာပေဝန်း ကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၌ပင် ဖြစ်လေသည် ။ စာပေသမားတို့ နှင့် တွေ့ဆုံကာ အသိဉာဏ်ချင်းဖလှယ်၊ တင်ပြ၊ ဆွေးနွေး၊ အားကျစရာပုဂ္ဂိုလ်ကို စံထားအတုယူလျက် အားထုတ်ခြင်းဖြင့် စာပေစင်မြင့်၌ ပွဲ လယ်တင့်လေမည်သာ ဖြစ်၏။ စာပေသမားမှ မဟုတ်၊ အခြား အခြားသော သူတို့ သည် လည်း မိမိတို့ ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားရလေအောင် အထောက်အကူပြုနိုင်သည့် ၊ အားကိုးအားထားပြုလောက်သည့် ၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်နှင့် နီးစပ်နိုင်သည့် အရပ်ဒေသတို့ ကို ရွေး

ချယ်ရပေလိမ့်မည်။ အားကိုးအား ထား မပြုလောက်သည့် ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်နှင့် အလှမ်းဝေးသည့် အရပ်ဒေသတို့ ကို ရှောင်ရှားရ ပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းဘယ်မရွေ့ဟူသော်ငြား ကိုယ်ကလည်း ကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လည်းကောင်း ဆိုသည့် အရပ်ဒေသကို ရွေးချယ်သင့်ပါ၏။

အောင်မြင်မှုအပေါ် ကျေနပ်ခြင်း

လူတိုင်း အောင်မြင်လိုကြသည် ။ ဒါသည် သဘာဝတရား ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အောင်မြင်လိုကြသူတိုင်း အောင်မြင်အောင် ဦးတည်ချက် ထား၍ ကြိုးစားကြပါ၏ လော။

ဤ၌ ဦးတည်ချက်ထား၍ ကြိုးစားခြင်း၊ မကြိုးစားခြင်းကပင်လျှင် အောင်မြင်မှုတွေ ရှိလာခဲ့ ကြသည် ။ ‘ထင်သာထင်... မဝင်’ ဆိုသည့် မ အောင်မြင်မှုတွေ ရှိလာကြသည် ။

ဘဝ၌ အောင်မြင်ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့ လုပ်ဆောင်ရသည် မှာ မလွယ်ကူကြောင်း (အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်သမားတွေ) သိကြပါလိမ့်မည်။ အခက်အခဲ အတားအဆီးမှန်သမျှသည် ခါးသီး လွန်းလှသလောက် အောင်မြင်မှုမှာ မူ ချို့မြိန်လှပေ၏။ အခက်အခဲ အတားအဆီးမှန်သမျှကို

ကျော် လွှားဖြတ်သန်းပြီး အောင်မြင်မှုရရှိလာရာ၌ လည်း ထိုအောင်မြင်မှုကို ပြန်လည်မကျရှုံးရလေအောင် ထိန်းသိမ်းရခြင်းမှာ လည်း ခက်ခဲလှပါ၏။ အချို့ အောင်မြင်ကြီး အောင်မြင်ခဲ့ပြီးမှ ထင်မှတ်မထား နိုင်လောက်အောင် ကျရှုံးသွားခဲ့ကြသည် ကို မြင်တွေ့ရဖူးသည် ။

‘ဆင်းရဲသည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်၏ ၊ ချမ်းသာသည့် ဒဏ်ကို မခံနိုင်’ ဟု ဆိုရပေမည်လား။ ဆင်းရဲ ခြင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ချမ်းသာခြင်းရှိ၏။ ကျရှုံးခြင်း၏ တစ်ဖက်တွင် အောင်မြင်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအတူ ပင် ချမ်းသာခြင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ဆင်းရဲခြင်းရှိသကဲ့သို့၊ အောင်မြင်ခြင်း၏ တစ်ဖက်တွင် လည်း ကျရှုံးခြင်းတို့ ရှိနေစမြဲပင်။

‘ဘဝဟူသည် နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာတွေချည်း’ ဟု ဆိုကြ၏။ ဒါကတော့ တရား သဘောနှင့် ကောက်ချက်ပြုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ ရောက်ဖို့ ရာ ဝုန်းခန့်တက်၍ မရ။ လှေကားထစ်များ သဖွယ် တစ်ဆင့် ချင်း၊ တစ်ဆင့်ချင်း တက်သွားရသည် ။ ဝုန်းခန့် တက်ခြင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ဝုန်းခန့် ကျခြင်းရှိ၏။ တစ်ဆင့်ချင်းတက်သူအဖို့ ကျလျှင်လည်း တစ်ဆင့်ချင်းကျမည့် သဘောပါ၏။ တစ်ဆင့်ချင်းတက်ရာ ၌ လက်ရှိရောက်နေရာ၊ ရပ်တည်နေရာကို ခိုင်မာမှုရှိမရှိ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရ၏။ ခိုင်မာမှုရှိမှ သာ နောက်တစ်ဆင့်ကို တက်လှမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အလှမ်းကျယ်လွန်းသဖြင့် အလယ်လတ်တတ်သည် ဆိုသော သဘောများ လည်း ရှိပေ၏။

အောင်မြင်မှု ရရှိသူတို့ အဖို့ မိမိတို့ အောင်မြင်မှုအပေါ် ကျေနပ်ခြင်းကား သဘာဝကျပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် သာယာမနေဘဲ ဆက်လက်တည်မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုအပ်ပါသည် ။ ထိန်းထားခြင်း မရှိပါက ပြန်လည်လျှော့ကျတတ်ပါသည် ။ ဤနေရာ၌ စိတ်ဓာတ်သည်

အရေးကြီးပါသည်။ ။ ဥစ္စာပစ္စည်းလျှော့ကျခြင်းထက် စိတ်ဓာတ်လျှော့ကျခြင်းက ဆိုးပါသည်။ ။ သည် အခါတွင် ဖြစ် ပြန်၊ ပျက်ပြန် လောကဓံတရားကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ ။ စိတ်ကို ကြည်လင် အောင်ထားဖို့ လိုပါသည်။ ။

စိတ်သည် အရာရာကို ဦးဆောင်နေပါသည်။ ။ တက်ကြွသောစိတ်သည် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင် ကို နီးကပ်စေ၍ နိမ့်ကျသောစိတ်မှာ မူ အောင်မြင်မှုနှင့် အလှမ်းဝေးပါသည်။ ။

အောင်စိတ်ကို မွေးမြူပါ။ ။ အောင်စိတ်တို့ ထွန်းကားစေမည့် စာကောင်းပေမွန်တို့ အား ရွေး ချယ် ဖတ်ရှုပါ။ ။

အချိန်ကို တန်ဖိုးထားပါ

ကုန်လွန်သွားပြီးသည့် နောက် ပြန်မရနိုင်သည့် အရာသည် ‘အချိန်’ ဖြစ်၏။

ဘဝတစ်ခု၏ တိုးတက်ခြင်း...

ဘဝတစ်ခု၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း...

ဘဝတစ်ခု၏ အောင်မြင်ခြင်း...

ဘဝတစ်ခု၏ ကျရှုံးခြင်း...

အစရှိသည့် လက္ခဏာတို့ ကို ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်သည် မှာ ... အချိန်ပင် ဖြစ်၏။

လူသားမှန်သမျှ အချိန်ကို သုံးစွဲနေကြ၏။ သုံးစွဲပုံ သုံးစွဲနည်း၊ အသုံးချပုံ အသုံးချနည်း ကွဲပြားမှုကြောင့် အဆိုပါလက္ခဏာများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ။

‘အချိန်နှင့် ဒီရေသည် လူကို မစောင့်’ ဟု ဆိုကြသည်။ ။

‘အချိန်သည် တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရ’ ဟု ပြောကြ၏။

သို့ရာတွင် လူတိုင်းပင် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်ပါ၏လော။ အတော်များများ ပင် အသုံးချရကောင်းမှန်းမသိ။ အလွယ်တကူ ရရှိနေသောအချိန်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲ အလဟဿဖြုန်း ပစ်နေကြသည်။ ။

အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာအသုံးချတတ်သော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ဖူး၏။ သူသည် ဒလမြို့နယ် တွင် နေ၍ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်၌ အလုပ်လုပ်ရရာ တစ်နေ့လျှင် အသွား တစ်ခေါက်၊ အပြန်တစ်ခေါက် ကူးတို့ သင်္ဘောစီးရ၏။ သင်္ဘောပေါ်ရောက်လေတိုင်း ထောင့်တစ် နေရာတွင် နေရာယူကာ မလေးရှားစကားပြော စာအုပ်ကလေးကို အသွား ၂ ရွက်၊ အပြန် ၂ ရွက် အလွတ်ကျက်မှတ်သည်။ ။ ကျက်မှတ်ပြီးသမျှ ပြန်နွှေးသည်။ ။ သည် သို့နှင့် ကာလမကြာခင်မှာ ပင် ခရီးသွားရာ၌ အချိန်ကိုတန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချသည့် အတွက် မလေးရှားစကားကို အတော်ပြောလာနိုင် သည်။ ။ ထို့နောက် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသူတစ်ဦးက မလေးရှားသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ မလေးရှား မသွားခင် စကားပြောသင်တန်းတစ်ခုကိုလည်း အနီးကပ်တက်ခဲ့၏။ မလေးရှားရောက်တော့ သူ လေ့လာခဲ့ခြင်းက အထောက်အကူပြု၏။ နေရာကောင်းရ၏။ ယခုကြီးပွားနေသော လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။

စင်စစ် အချိန်ကို အသုံးပြုတတ်မှု၊ အသုံးချနိုင်မှုက သူ့အား အောင်မြင်

င်မှုရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အချိန်သည် လူ့တန်ဖိုးကို မြင့်မားစေသလို ဆုတ်ယုတ်စေနိုင်၏။

လူသားတိုင်း တစ်ရက်လျှင် (၂၄)နာရီဆိုသော အချိန်ကို ကိုယ်စီကို ယ်ငှ ပိုင်ဆိုင်ထားကြ၏။ အောင်မြင်မှုရရှိဖို့ အတွက်ကတော့ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးချဖို့ လိုပါ၏။ ဤ၌ အချိန်နှင့် ပတ် သက်၍ သတိပြုဖွယ် ဇယားကလေးတစ်ခုကို အမှတ်ရလာ၏။ မိမိတို့ သုံးခဲ့ ဖြုန်းခဲ့သောအချိန်များ ၊ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်သေးသည့် အချိန်များကို သတိပြုစေလိုပါသည် ။

အ သ က် ----- ကုန်လွန်ခဲ့သောရက်များ ----- ကျန်ရှိသော ရက်များ

၁၈ နှစ် ----- ၆၅၇၀ ရက် ----- ၁၇၁၅၅ ရက်

၂၀ နှစ် ----- ၇၃၀၀ ရက် ----- ၁၆၄၂၅ ရက်

၃၀ နှစ် ----- ၁၀၉၅၀ ရက် ----- ၁၂၇၇၅ ရက်

၄၀ နှစ် ----- ၁၄၆၀၀ ရက် ----- ၉၁၂၅ ရက်

၅၅ နှစ် ----- ၂၀၀၇၅ ရက် ----- ၃၆၅၀ ရက်

၆၅ နှစ် ----- ၂၃၇၂၅ ရက် -----
